13/06/2021

Θυρανοίξια Καθολικού Ιεράς Μονής Οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστού

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Η Ιερά Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης ανακοινώνει με χαρά πως χθες, Σάββατο, 12 Ιουνίου 2021, με την ευλογία και έγκριση του Μακαριωτάτου Πάπα και Πατριάρχη Αλεξανδρείας κ.κ. Θεοδώρου, έλαβαν χώρα τα Θυρανοίξια του Καθολικού της νεοσύστατης Ιεράς Κοινοβιακής Μονής του Οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστού. Της ακολουθίας προεξήρχε ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομος. Στο λόγο του προς το εκκλησίασμα, το οποίο αποτελούνταν από την εγκαταβιούσα αδελφότητα και πιστούς από τις κοντινές περιοχές, αναφέρθηκε στο βίο και την πολιτεία του Οσίου Ιωσήφ, τον πνευματικό κάματο που κατέβαλε για να κερδίσει Τον ποθούμενο αλλά και στη βεβαία πίστη του ότι ο προστάτης άγιος της Μονής

θα αποτελεί τον λιμένα κάθε πιστού.

Μετά τα θυρανοίξια ακολούθησαν κάποιες σκέψεις του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Τολιάρας και Μαδαγασκάρης κ. Προδρόμου για τα σύμβολα και την αξία τους.

«Θυμάμαι ακόμα με νοσταλγία το βροχερό μεσημέρι στο μοναστήρι, μοναχός ακόμα, όταν το καμπανάκι της πόρτας χτύπησε. “Προσκυνητής!”: άκουσα το γέροντα να φωνάζει. Έτρεξα ως την πόρτα, άνοιξα τις αμπάρες και από πίσω πρόβαλε το γνωστό και αγαπητό πρόσωπο ενός γιατρού από την Αθήνα- Μονή των Ιαματικών Αναργύρων γαρ- ο οποίος είχε γεμίσει τα χέρια του με ευλογίες. Χρειαζούμενα για την καθημερινότητα, ένα κουτί λαχταριστά γλυκά και μια χάρτινη σακούλα βιβλιοπωλείου. Ο γέροντας δεν άργησε να κατέβει κι εγώ, φορτωμένος τις ευλογίες, τράβηξα για την κουζίνα προς παρασκευή του καθιερωμένου καφέ συνοδευόμενος με λουκούμι τριαντάφυλλο. Η προετοιμασία κράτησε λίγο παραπάνω. Χαμήλωσα τη φωτιά για να έχω ηθικό άλλοθι και άνοιξα το κουτί με τα γλυκά, ως σαν να ανοίγω τη Λάρνακα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, κι εκεί που ήμουν έτοιμος να κατασπαράξω ένα ακούω την χαρακτηριστική φωνή του Γέροντα: “Από το να λαθροτρώς καλύτερα να λαθροδιαβάζεις”. Το κουτί έκλεισε βίαια, εγώ έγινα πιο κόκκινος και από την πορφύρα των αυτοκρατόρων και ο πνευματικός έλεγχος συνεχίστηκε μέχρι τη στιγμή που τέθηκε ο κανόνας: “θα διαβάσεις πρώτα οποίο βιβλίο υπάρχει στη σακούλα και μετά θα φας γλυκό”. Έπιασα και πάλι τη χάρτινη σακούλα με την ελπίδα να υπάρχει μέσα ένα δισέλιδο, το πολύ τρισέλιδο κείμενο. Για κακή μου τύχη υπήρχε κάτι βαρύ. Στην καλύτερη

περίπτωση, με βάση τη μάζα του βιβλίου, θα έτρωγα γλυκό σε καμία εβδομάδα. Ανεβαίνω με τσακισμένο εγωισμό και μη ικανοποιημένη γαστέρα στο κελί μου. Βγάζω έξω το τούβλο. “Ημερολόγιο”. Ένα ξενικό όνομα, μάλλον ρωσικό, να ορίζει το συγγραφέα. Π. Αλέξανδρος Σμέμαν. “Βασανιστήριο εκ Σιβηρίας”: σκέφτηκα. “Σίγουρα βαρετό”: αναφώνησα και άνοιξα την πρώτη σελίδα. Και η πρώτη έγινε δεύτερη και η δεύτερη εικοστή και η εικοστή τριακοστή. Δύο μέρες χάθηκα μέσα σ’ αυτό. Δίχως γλυκό, παραταύτα με μια μόνιμη γλυκά στην καρδιά μου. Ευαισθησία! Αυτή ήταν η λέξη που συμπυκνώνει ότι διάβαζα.

Σε μια από τις σελίδες αυτές, με εντυπωσιακό τρόπο, ο μακαριστός π. Αλέξανδρος, τσάκισε κάτι από το σαθρό εγώ μου.

Μεταφέρω σε ελεύθερο ύφος: “Ανάθεμα στα σύμβολα! Που καταντήσαμε; Πόσο μακριά βρεθήκαμε από την Εκκλησία των πρώτων αιώνων; Στις κατακόμβες ήταν βεβαία τε και κραταιά η πίστη οτι ο Χριστός είναι αεί μεθ’ ημών και το μόνο που περίμεναν οι Χριστιανοί ήταν να πιστώσουν την βεβαιότητα αυτή στο Κοινό Ποτήριο πάνω στον Τάφο του Μάρτυρα που μόλις προχθές εκοιμήθη θυριωδώς. Στις μέρες μας, περιμένουμε να δούμε το Ποτήριο, ως σύμβολο πλέον, για να θυμηθούμε ότι ο Χριστός είναι μάλλον κάπου ανάμεσά μας”.

Από βεβαιότητα, ένα απλό σύμβολο της στιγμή. Μια γεύση που στην κατάποση σβήνει. Ειλικρινώς, ελπίζω κάποια στιγμή να σβήσει αυτό το καρκίνωμα. Ίσως και να σβήνει.

Τελέσαμε τα Θυρανοίξια του Καθολικού της Ιεράς Μονής του Οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστού στην Επισκοπή μας. Αυτό περιμέναμε, τον αγιασμό για να αγιαστεί ο τόπος; Τη βύθιση του Σταύρου εντός των υδάτων για να αλλάξει το κτήριο από ντουβαρι σε τόπο Αγίου Πνεύματος; Προς Θεού! Προς Θεού! Ο Παράκλητος είναι αεί μεθ’ ημών. Αεί! Απλώς το Σώμα της τοπικής Εκκλησίας πιστωσε για ακόμα μια φορά τη βεβαιότητα του στο σημείο του σταυρού και στο Ποτήριο της Αγάπης. Άλλωστε αυτό είναι η Ιεραποστολή. Να ευαγγελίζεις πάντα τόπο της δεσποτείας Του. Να δείχνεις στους αδελφούς αυτό που υπήρχε πάντοτε μπροστά τους. Τη Χάρη Του!»